

8. Kogemata rõõm ja juhtund õn.

Meie õnnis Keiser Aleksander I. sõitis kord Brantsuse maal Brüsseli linnast Pariisi linna. Üks sealsetalupois, kes sõitjaid keiserrikud saatjad ehit kaasas olejad arwas olewat, astus salaja ühe tolla taka peale. Kui Aleksander seda nägi, täskis ta sinni pidada ja füüs oma väifest seltsi meest, miks pärast taka peale hüppand. „Ärge pange mite pahaks, auus härra”, ütles ta, „ma tahab ruttu Seedani linna minna, et Wene maa keisert Aleksandert näha saaks.” — „Ja miks ja tahad teda näha saada?” — „Sest minu wanemad on temaist mulle palju head rääkinud, et tema Brantsusi väga armastada; selle pärast tahab mina hea meelega, teda kord fa näha saada,” vastas terane poiss. „Väga dige, armas laps”, ütles Aleksander, „sina nääd teda üsna praegu oma ees olewat; mina olen see keiser Aleksander!”

Müüd ehmatas poiss ära, palus kartuse pärast kogeldades enne armu, kui maha tahtis astuda, et jala oma teed edasi lääia. Aga keiser täskis teda seisma jäädva ja ütles: „Ole aga peal, meie sõidame ühes foos sinna!”

Kui naad sinna saiwad, kutsus keiser teda oma ete. Poiss tulja ja keiser füüs temast, kas ta mite fa Wene maale tahaks tulla. „Väga hea meelega,” vastas poiss mõistlikult, „kui minu wanemad aga seda lubavad.” „Hea füür!” ütles keiser, „et meie teine teisega oleme kord tutvutud jaanud, tahab ma sinu eest muretseda ja sind õnnelikuks teha.”

Teisel päewal sõitis poiss, kui ta isa seit asjast teadust saand ja sets hea meelega luba annud, keisri saatjatega ühes edasi jo viimaks Wene maale. Kus ja kes ta nüüd peaks olema, on mul teadmata.

Nii oli selle poiss õn,
Kes praegu ehit suur kuulus on.
Sel wiisil ärge wötk fa
Nüüd omal õnne otsida.

9. Poegade armastus ema waasta.

Jaapani maal üks lekk naene oma kolme pojaga elas väga suures maejuses; poistel see kord nõnda palju tööd ei olnud kusgilt saada, et naad oleksivad wöinud ema toita, kes neile väga fallis oli. Sel ajal sai Jaapani riigi valitsuse poolest kuulutud, et see suurt mäksu saab, kes ühe warguse ülese annab. Kui poistel keegi aži ei aituud, oma ema eest muretseda, olisivad naad ilma tema teadmata ise keskes nõu pidanud, ühte ende seast sün aluselks öölda ja selle peale liisku heita, et nõnda oma wana lese emale abi teha. Ja liisf langes noorema wenna peale. Oma wendadest sohtu käte viibud, tunnistas ta ennast sündlasets ja sai torni pandud. Ja tema wennad saiwad seda töötud mäksu käte. Aga pea haffas südame tunistus wendade jees walusaete faebama. Selle raha ja suure palvega lääksiwad naad wangi torni oma wenna juure, kes ränga nuhtluse alla mõistetud, ja palusivad silma weega teda, seit peetud nõust taganeda. Aga tema armastus oma wen-